

Wonderbaarlijk

Met goud op het NK sluit judoka Joanne van Lieshout uit Lierop een topjaar af. De 22-jarige werd wereldkampioen, tweede op het EK en behaalde nog vijf medailles in zeven andere toernooien op het hoogste niveau. Al zal de vroege exit in de Olympische Spelen altijd als een smetje aanvoelen. „Een klein foutje. En dan nog vijftien tellen te gaan.”

Maarten Elst
Lierop

Joanne van Lieshout blikt met alle plezier nog een keer terug op die mooie dag in mei. 21 mei om precies te zijn, in Abu Dhabi. In de eerste ronde kreeg ze een *bye*, waarna ze achtereenvolgens de Chinese Jing Tang, Spaanse Sarai Padilla Guerrero en de op dat moment regerend nummer één van de wereld Catherine Beauchemin-Pinard weet uit te schakelen met een *ippon*. „Ik hield haar in een houdgreep en telde in mijn hoofd de seconden af. Je bent altijd heel gefocust, maar dat was wel even een besefmomentje dat de WK-finale ineens heel dichtbij kwam.”

Een besefmoment, Van Lieshout zal het woord nog een paar keer gebruiken als we haar in aanloop naar

▲ Joanne van Lieshout is Nederlands kampioen -63 kilogram. FOTO RICHARD HUIS IN T.VELDISCS

het NK spreken. Vlak voor een wedstrijd pakt ze naar eigen zeggen ook zo'n momentje. „Het is niet iets heel speciaals, ik kijk even om me heen en wil beseffen waar ik mee bezig ben. Daarna is het volle focus en het wedstrijdplan uitvoeren.”

Haar tegenstander in de finale was ook geen onbekende. De toen nog 24-jarige Poolse Angelika Szymanska. „Ik had al drie keer eerder van haar gewonnen en nul keer van verloren. Dat geeft sowieso veel vertrouwen. Het was een perfecte dag. Als je hem ook perfect kan afsluiten, dan kan je dus zomaar wereldkampioen worden”, zegt ze lachend.

De te kloppen judoka

En toen was Van Lieshout, nog geen 22 jaar, plots de nummer één van de wereldranglijst. De judoka uit Lierop blijft er, enkele maanden later, nog altijd vrij nuchter onder. „Het is een gevolg van een paar geweldige prestaties. Ik moet gewoon dicht bij mezelf blijven. Ik ben dan wel wereldkampioen geworden, maar dat betekent absoluut niet dat ik niet meer te verslaan ben.”

Als nummer één ging ze naar de Olympische Spelen. „We waren iets eerder naar Parijs afgereisd, dus we hebben tijd gehad om daar te landen. De openingsceremonie heb ik vanuit het olympisch dorp meegemaakt, omdat de weersomstandigheden vreselijk waren en mijn wedstrijd vier dagen later al was. Je wilt niet zo'n belangrijke wedstrijd missen doordat je ziek bent. Ook achteraf kijk ik niet met het gevoel terug dat ik er alsnog bij had moeten zijn. Hoe gaaf het ook is, je wedstrijd heeft voorrang.”

En dan is het 30 juli, het moment

Ik zou mijn wereldtitel zeker niet willen inleveren voor brons op de Spelen

– Joanne van Lieshout

van de waarheid voor Van Lieshout. Opnieuw mag ze door haar hoge klassering de eerste ronde overslaan waardoor ze in de tweede finale op de Zuid-Koreaanse Kim Ji-Su stuit. Alle camera's zijn op haar gericht, ze pept zichzelf nog een laatste keer op door zichzelf nog een paar tikken in het gezicht gegeven en loopt vol vertrouwen richting de tatami.

Lange tijd is de Lieropse judoka de bovenliggende partij tegen de nummer zestien van de wereld. Letterlijk. Ze dwingt de Zuid-Koreaanse tot het maken van fouten. „Alles verliep volgens plan”, vervolgt ze. Van Lieshout had de overhand, tot het een paar tellen voor het einde misgaat: *waza-ari* tegen. „Een foutje. En dan zie je vervolgens in een flits het scorebord waar nog zo'n vijftien tellen opstaan en weet je dat het een moeilijk verhaal wordt.”

Het tekent de onvoorspelbaarheid die judo met zich meebrengt. Kim Ji-Su verdedigt met succes de laatste tellen van het duel en zorgt voor een grote stunt. „Ik stond daar op mijn best. Ik heb er met het team ook alles aan gedaan om op mijn best te staan. Dat is gewoon zonde. Zeker als je naar het verloop van de rest van de dag kijkt... Maar dat is 'wat als?' en dat heeft gewoon geen

mooi, maar ook bitterzoet

▲ Judoka Joanne van Lieshout tijdens een trainingssessie in de Ruskahal op Sportcentrum Papendal in Arnhem. FOTO RENÉ NUIJIS

zin. Het is superzonde, maar je kunt er niks meer aan veranderen”, zegt de op Papendal trainende judoka mentaal sterk.

Klein smetje

Het is een smetje op een uiterst succesvol jaar voor Van Lieshout. „Ik heb negen toernooien gedraaid, waarvan zeven medailles. Ik ben één keer vijfde geworden en één keer laatste. Net op de Olympische

Spelen dus, het belangrijkste moment voor de buitenwereld. Want ik ben dit jaar ook dus gewoon wereldkampioen en tweede op het EK geworden op mijn 21ste, hoeveel kunnen er dat zeggen? Ik zou mijn wereldtitel zeker niet willen inleveren voor een bronzen medaille op de Olympische Spelen. Ik heb er een streep onder gezet en kijk nu vooral vooruit.”

Van de welbekende *post olympic*

blues was geen sprake bij Van Lieshout. Zo zette ze in oktober op de Grand Slam in Abu Dhabi, waar ze in mei dus de wereldtitel behaalde, weer een ijzersterke prestatie neer door met een bronzen medaille naar huis te gaan. „Voor mij persoonlijk was het wel een lastig toernooi. Als wereldkampioen terug waar het gebeurde, is het anders dan ik gewend ben. Met brons laat ik denk ik zien dat mijn basisniveau

echt hoog is”, aldus Van Lieshout.

Misschien lijkt het voor de buitenwereld zo, gezien haar uitpuilende erelijst, maar het winnen van een toernooi op wereldniveau is voor Van Lieshout geen abc'tje. „De wereldtop in de -63 kilogram is echt heel breed. Je kan van tevoren niet voorspellen wie er op het podium komen te staan, er steekt niemand écht bovenuit. Dat maakt deze sport tegelijkertijd ook zo mooi.”

Nationale titel geen hiaat meer op erelijst

Je zou het bijna niet verwachten, maar de Nederlandse titel bij de senioren heeft Van Lieshout nog niet weten te winnen. „Ik ben debutant. We hebben niet geperidiseerd op het NK zoals bij andere toernooien”, verraste ze in aanloop naar het NK.

Maarten Elst

Almere

In de eerste ronde versloeg ze Naomi Rottier met een *ippon*, Margriet Bergstra werd in de kwartfinale met een *waza-ari* verslagen zaterdag in Topsportcentrum Almere. Geke van den Berg en Joni Geilen werden vervolgens beiden met een *ippon* van de mat gespeeld. „De eerste twee duels was het wat erin komen, daarna kwam ik los”, aldus de kampioene in de klasse tot 63 kilogram.

De judoka van de het Eindhovense Sportcentrum Essink vervolgt: „Je weet dat het altijd lastig is als je de favoriet bent. Je tegenstanders zijn extra gemotiveerd om jou uit te schakelen. Het was dus zeker niet makkelijk en ik ben maar wat blij dat ik het heb kunnen binnenhalen. Het grootste doel is vooral geweest om ontzettend veel plezier te hebben, dat is gelukt. Daarnaast wilde ik vooral veel jeugdige judoka's op de tribunes inspireren, dat is hopelijk ook gelukt, aan het gejuich te horen.”